

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 24 marca 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi:

I. zasądził na rzecz D. M. od Spółdzielni Mieszkaniowej im. (...) w Ł.:

1) kwotę 20.000,00 złotych tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami za czas opóźnienia od dnia 26 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty;

2) kwotę 1.888,50 złotych tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami za czas opóźnienia od dnia 26 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty;

3) kwotę 2.417,00 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

II. oddalił powództwo w pozostałym zakresie;

III. nakazał pobrać od Spółdzielni Mieszkaniowej im. (...) w Ł. la rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 1.997,28 złotych tytułem nieziszczonej opłaty od rozszerzonego powództwa i nieopłaconych kosztów opinii biegłych;

V. nie obciążył powódki pozostałymi kosztami procesu.

Pozwany w apelacji podniósł następujące zarzuty:

1. naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. polegające na braku wszechstronnego zbadania materiału

dowodowego poprzez pominięcie w ocenie dowodu Opinii Urzędu Dozoru Technicznego z dnia 20 sierpnia 2015 roku oraz dziennika zgłoszeń usterek/awarii dźwigów w budynku nr (...) przy ul. (...) w Ł., co spowodowało błąd w ustaleniach faktycznych poczynionych przez Sąd w przedmiotowej sprawie, polegający na ustaleniu, że w dniu 16 stycznia 2010 roku miało miejsce zdarzenie polegające na zapadnięciu się na głębokość 20-50 cm windy na klatce schodowej wyżej wymienionego budynku, w wyniku którego powódka rzekomo poniosła szkodę objętą powództwem;

2. naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. poprzez nieuzasadnione uznanie zeznań świadków za wiarygodne S. P. oraz O. B. (1) w sytuacji, gdy osoby te pozostają w bliskich relacjach z Powódką a także stoją w rażącej sprzeczności z przeprowadzoną na zlecenie Sądu I instancji opinią Urzędu Dozoru Technicznego z dnia 20 sierpnia 2015 r.

3. naruszenia art. 415 k.c. poprzez jego zastosowanie pomimo, iż przesłanki zawartej w nim normy prawa materialnego nie zostały wykazane w toku postępowania dowodowego;

w sytuacji gdyby Sąd II Instancji nie podzielił podniesionych powyżej zarzutów, niniejszemu wyrokowi zarzucił:

4. naruszenia art. 429 k.c. poprzez uwzględnienie roszczenia powódki w sytuacji braku po stronie pozwanej legitymacji procesowej biernej z uwagi na spełnienie przesłanek wskazanych w wyżej wymienionym przepisie prawa materialnego;

5. naruszenia art. 445 k.c. poprzez ustalenie należnej powódce kwoty zadośćuczynienia w sposób rażąco zawyżony w kontekście ustaleń postępowania dowodowego.

W oparciu powyższe zarzuty pozwy wniósł o zmianę wyroku w jego zaskarżonej części poprzez oddalenie powództwa, względnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Łodzi - Widzewa w Łodzi, a także zasądzenie od powódki rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa

procesowego w tym postępowaniu według norm przepisanych i ponowne orzeczenie o kosztach postępowania pierwszoinstancyjnego.

Apelację złożył także interwenient uboczny (...) S.A. zaskarżając powyższy wyrok w całości i zarzucając:

1. obrazę 233 k.p.c. oraz art. 278 k.p.c., poprzez dowolną zdaniem skarżącej ocenę

materiału dowodowego, dokonaną z pominięciem specjalistycznej opinii Urzędu Dozoru Technicznego, polegającą na nietrafnym w ocenie interwenienta ubocznego przyjęciu, że powódka doznała uszkodzenia ciała w wyniku obsunięcia się windy o kilkadziesiąt centymetrów, podczas gdy takie ustalenie nie koreluje z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, a w szczególności :

(a) opinią Urzędu Dozoru Technicznego z dnia 20 sierpnia 2015r., z której wynika, że

zatrzymanie się windy pomiędzy od - 5 cm do - 15 cm poniżej progu przystanku powoduje całkowite zatrzymanie się windy i konieczność jej ponownego uruchomienia przez właściwe służby techniczne,

(b) niezakwestionowanym w skuteczny sposób twierdzeniem pozwanej Spółdzielni

Mieszkaniowej, że w dniu 16 stycznia 2010r. nie została zgłoszona awaria windy;

2. obrazę art. 233 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie a to wobec pominięcia

dowodu z załączonego za pozwem dziennika usterek / awarii dźwigów w budynku nr. 22 przy ul. (...) w Ł., powołanego na okoliczność nie dokonania zgłoszenia awarii, czy też zablokowania, windy w dniu 16 stycznia 2010r.;

3. obrazę 233 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, oraz dokonanie wzajemnie

sprzecznych ustaleń, a to wobec jednoczesnego ustalenia, że w chwili zdarzenia z dnia 16 stycznia 2010r. pozwaną Spółdzielnię Mieszkaniową łączyła umowa nr. (...) z Przedsiębiorstwem Produkcyjno-Usługowo-Handlowym (...) Spółką z o.o. na konserwację wind, oraz stwierdzenia, że brak jest dowodu na okoliczność, że pozwana zwolniła się z obowiązku utrzymania windy w należytych stanie technicznym, gdyż zleciła osobie trzeciej ten obowiązek, jak również poprzez dowolną wykładnię postanowień wskazanej umowy nr. (...);

4. będący wynikiem powyższego błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę

rozstrzygnięcia polegający na nietrafnym zdaniem interwenienta ubocznego przyjęciu, że powódka doznała uszkodzenia ciała w wyniku obsunięcia się windy o kilkadziesiąt centymetrów, oraz, że pozwana Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) powierzyła w sposób zwalniający ją z odpowiedzialności cywilnej wykonywanie czynności związanych z konserwacją wind podmiotowi trzeciemu;

5. obrazę art. 415 i art. 416 k.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, a to wobec niewłaściwego stwierdzenia, że pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej można postawić zarzut winy, związany z utrzymaniem windy w nienależytych stanie technicznym, podczas gdy winda przechodziła bez zastrzeżeń okresowe kontrole Urzędu Dozoru Technicznego (w dniu 27 kwietnia 2009r. a następnie w dniu 21 kwietnia 201 Or.), oraz podczas gdy pozwana Spółdzielnia Mieszkaniowa powierzyła na podstawie umowy nr. (...) konserwację wind Przedsiębiorstwu Produkcyjno-Usługowo-Handlowemu (...) Spółce z o.o.;

6. obrazę art. 429 k.c. poprzez jego niezastosowanie, a to wobec przyjęcia odpowiedzialności pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej pomimo powierzenia przez nią konserwacji windy przedsiębiorcy : Przedsiębiorstwu Produkcyjno-Usługowo- Handlowemu (...) Spółce z o.o.

W konkluzji interwenant uboczny wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powódki D. M. na rzecz interwenienta ubocznego (...) S.A. w Ł. zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za dwie instancje sądowe.

Powódka w odpowiedzi na obie apelacje wniosła o:

1. oddalenie apelacji pozwanego w całości;
2. zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa pro procesowego w drugiej instancji według norm prawem przepisanych;
3. odrzucenie apelacji interwenienta ubocznego w części, w której zaskarżył on pkt II orzeczeni jako niedopuszczalnej z uwagi na brak interesu prawnego;
4. oddalenie apelacji interwenienta ubocznego w pozostałej części;
5. zasądzenie od interwenienta ubocznego na rzecz powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w drugiej instancji według norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Obie apelacje są niezasadne.

Ustalenia faktyczne, jak również ocena prawna przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia przez Sąd Rejonowy, znajdują pełną akceptację Sądu Okręgowego.

W pierwszej kolejności rozważenia wymagały zarzuty podniesione w apelacji pozwanego.

Nietrafiony okazał się zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., w ramach którego skarżący kwestionuje sam fakt awarii windy skutkującej wypadkiem z udziałem powódki. W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie budzi bowiem wątpliwości, że w dniu 16 stycznia 2010 roku powódka doznała urazu podczas wsiadania do dźwigu osobowego w bloku mieszkalnym należącym do zasobów pozwanej spółdzielni. Powyższe ustalenia wynikają nie tylko z wiarygodnych zeznań powódki, ale także z zeznań naocznych świadków zdarzenia O. B. (2) i S. P., którzy potwierdzili, że powódka przewróciła podczas wchodzenia do windy z powodu zapadnięcia się jej kabiny poniżej poziomu piętra. Opisane zdarzenie w wysokim stopniu uprawdopodobniają także zeznania świadków M. F., M. K., którzy zgodnie stwierdzili, że w okresie poprzedzającym wypadek wielokrotnie winda zatrzymywała się poniżej lub ponad progiem wejścia. Skarżący w sposób nieuzasadniony odmawia zeznaniom wskazanych świadków wiarygodności. Zarzuty pozwanego w tej kwestii są całkowicie gołosłowne, gdyż nie zostały poparte jakąkolwiek merytoryczną uwagą podważającą wiarygodność zeznań świadków. Nie można nie uwzględnić zeznań świadków wobec ich pełnej jednomyślności, co do treści i szczegółowości przekazywanych informacji. W ocenie Sądu Okręgowego, ich zeznania są spójne, zgodne i korespondują z pozostałym materiałem dowodowym sprawy. Należy w związku z tym przypomnieć, że samo gołosłowne twierdzenie strony, w sposób naturalny i oczywisty zainteresowanej korzystnym dla niej wynikiem sprawy, a dotyczące okoliczności istotnych dla sprawy, nie stanowi dowodu, lecz wymaga udowodnienia innymi środkami dowodowymi (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 r., I PKN 660/00, publ. Wokanda 2002/7-8/44).

Wbrew odmiennej ocenie pozwanej, wersję przedstawioną przez powódkę potwierdza dokument w postaci ewidencji zgłoszonych awarii i usterek prowadzonej przez P.U. P.H. (...), z którego wynika, że w dniu 16 stycznia 2010 roku wpłynęło zgłoszenie awarii przedmiotowej windy, w rezultacie odwołane przed przybyciem ekipy serwisowej. Łącznie w 2010 roku zaewidencjonowano 5 awarii dźwigu, a w kolejnym roku już 10.

W sprzeczności z powyższymi ustalenia nie stoją także wnioski płynące z opinii biegłego, który nie wykluczył mechanizmu powstania urazu kręgosłupa powódki w związku z przedstawionym przez nią opisem zdarzenia.

Wreszcie nie sposób pominąć zbieżności czasowej jaka zachodzi pomiędzy datą 16 stycznia 2010 roku, a znajdującym odzwierciedlenie w załączonej do akt dokumentacji medycznej faktem zgłoszenia i rozpoznania urazów kręgosłupa powódki w placówkach ochrony zdrowia.

Prawidłowości powyższych ustaleń w niczym nie podważa opinia Urzędu Dozoru Technicznego z dnia 20 sierpnia 2015 roku, gdyż z uwagi na znaczny upływ czasu od dnia zdarzenia jednoznacznie wykluczono w niej możliwość potwierdzenia lub wykluczenia faktu zatrzymania się kabiny poniżej poziomu przystanku. Przeciwnych w tym względzie wniosków prezentowanych przez pozwanego, nie sposób wywieść z tejże opinii. Co zaś tyczy się opisaną w opinii dokładności zatrzymania dźwigu, określa ono jedynie normy i prawidłowe parametry funkcjonowania sprawnego urządzenia, nie przesądza natomiast przyczyn działania dźwigu w sposób odbiegający od warunków normalnej eksploatacji.

Nie budzi zastrzeżeń prawidłowość zastosowania w ustalonym stanie faktycznym sprawy normy art. 415 k.c. Niezapewnienie przez spółdzielnię bezpiecznego funkcjonowania elementów infrastruktury technicznej budynków znajdujących się w jej zasobach uzasadnia odpowiedzialność pozwanego na podstawie przepisów o czynach niedozwolonych. Ocenę tej nie zmienia akcentowany przez skarżącego fakt poddawania windy okresowym badaniom Urzędu Dozoru Technicznego. Zachodzi bowiem potrzeba wyjaśnienia, że wydane w ich wyniku decyzje organu właściwej jednostki dozoru technicznego o dopuszczeniu urządzenia do eksploatacji nie zwalniają użytkownika urządzenia od zapewnienia jakości i stanu tych urządzeń, mających wpływ na jego bezpieczną pracę.

Chybiony jest także zarzut naruszenia art. 429 k.c. Skarżąca powołując się na wskazany przepis wywodzi, iż zwolnił się z odpowiedzialności względem powódki zawierając umowę z Przedsiębiorstwem Usługowo – Produkcyjno – Handlowym (...) spółka z .o.o. w Ł. na konserwację wszystkich dźwigów osobowych w budynkach stanowiących jej własność. W ocenie Sądu Okręgowego, powoływanie się na tę umowę nie zwalnia pozwanego z odpowiedzialności, gdyż wbrew zarzutom zawartym w apelacji treść tejże umowy nie daje podstaw do ustalenia, że umowa ta obejmowała zobowiązanie wykonawcy zapobieżenia nagłym awariom urządzenia. Załącznik nr 1 do umowy precyzuje wszystkie czynności wchodzące w zakres konserwacji dźwigu, natomiast jak wynika z umowy inne prace wykonawca zobowiązał się wykonać na podstawie dodatkowego zlecenia. W okolicznościach niniejszej sprawy na pozwanym ciążył obowiązek, wynikający z art. 6 k.c. wykazania, że zlecił usługę usunięcia usterki nieprawidłowego zatrzymywania się windy na przystanku, natomiast skarżący temu obowiązkowi nie sprostał. Ponadto, gdyby nawet przyjąć, że przedmiotowa umowa zobowiązywała (...) – Serwis do stałego kontrolowania sprawności windy, to wskazać trzeba, że zgodnie z poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 kwietnia 2003 r. II CKN 1466/00 (publ. Program komputerowy Lex nr 78809) nawet skuteczne powierzenie czynności osobie trzeciej, które na podstawie art. 429 k.c. zwalnia od odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez przedsiębiorstwo trudniące się zawodowo wykonywaniem danych czynności, nie wyklucza odpowiedzialności powierzającego za szkodę wyrządzoną jego własnym zaniedbaniem; najczęściej odpowiedzialność ta oparta będzie na art. 415 k.c. Podzielając powyższe stanowisko, wskazać trzeba, że pozwany miał obowiązek kontrolować stan urządzeń dźwigowych i sprawdzać czy przedsiębiorstwo, z którym zawarł umowę o ich konserwację wykonuje swe obowiązki i czy nie występują nieprawidłowości w pracy dźwigów. Nadto umowa łącząca pozwaną Spółdzielnię z przedsiębiorstwem dokonującym konserwacji windy nie obejmowała prac modernizacyjnych – jak wynika z załączonej na k-/ 226-232 umowy / tego rodzaju prace przedsiębiorstwo wykonywał po otrzymaniu dodatkowego zlecenia.

W ocenie Sądu Okręgowego, to na pozwanej spółdzielni spoczywał obowiązek zapewnienia takiego stanu technicznego windy i przeprowadzenia wszystkich prac modernizacyjnych, by korzystanie z wind nie stanowiło źródła zagrożenia dla osób z nich korzystających.

Nie zasługuje na uwzględnienie także zarzut ustalenia zadośćuczynienia na zawyżonym poziomie. Zasądzona przez Sąd I instancji kwota z tego tytułu jest adekwatna do zakresu krzywdy jakiej doznała powódka w związku z wypadkiem. W ramach tak określonego zadośćuczynienia Sąd Rejonowy nie dopuścił się pominięcia ogólnie uznawanych kryteriów ustalania jego wysokości. Przede wszystkim, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy daje podstawy do przyjęcia wniosku, iż powódka w związku z wypadkiem doznała urazu kręgosłupa, który spowodował trwały uszczerbek na

zdrowiu w wysokości 10%. Z tych względów nie zasługuje na uwzględnienie stanowisko wyrażone w apelacji, że przyznane powódce świadczenie było nieadekwatne do doznanego przez nią uszczerbku. Zresztą nawet skarżący poza zakwestionowaniem co do zasady wysokości kwoty zasądzonej na rzecz powódki, nie precyzuje na czym jego zdaniem polega jej nieadekwatność. W szczególności, sformułowany przez pozwanego zarzut nie precyzuje jakim konkretnie regułom stosowanych kryteriów ustalania wysokości zadośćuczynienia uchybił Sąd I instancji. W ocenie Sądu Okręgowego, przyznanie zadośćuczynienia w niższej wysokości nie rekompensowałoby w należyтым stopniu uszczerbku jakiego doznała powódka na skutek wypadku. Podkreślić przy tym należy, iż wynikająca z zaskarżonego wyroku kwota stanowi realną wartość ekonomiczną dla pokrzywdzonej, zobowiązanego zaś nie obciąża ponad miarę.

Należy przy tym mieć na względzie stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 listopada 2004 r. sygn. akt I CK 219/04 (publ. Program komputerowy Lex nr 146356), iż korygowanie przez Sąd drugiej instancji zasądzonego zadośćuczynienia może być aktualne tylko wtedy, gdy przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy, mających wpływ na jego wysokość, jest ono niewspółmiernie nieodpowiednie.

Przechodząc z kolei do apelacji interwenienta ubocznego wyrazić należy przekonanie, iż pomimo przytoczenia w niej odrębnych zarzutów, argumentacja powołana na ich poparcie wskazuje, że w istocie stanowią one powtórzenie twierdzeń wywiedzionych w apelacji strony pozwanej. Sąd Okręgowy szczegółowo odniósł się do wszystkich kwestii podniesionych w apelacji interwenienta ubocznego przy okazji rozważań nad zarzutami apelacji pozwanego, stąd też brak jest potrzeby ich ponownej analizy.

Z przedstawionych powyżej powodów Sąd Okręgowy uznał, iż obie apelacje nie zawierają uzasadnionych zarzutów mogących podważyć stanowisko Sądu Rejonowego, a tym samym jako bezzasadne podlegają oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł z mocy art. 98 § 1 k.p.c. w związku z § 2 pkt 5 i § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 roku (Dz.U.2015.1804). Na koszty te złożyła się kwota 2400 złotych kosztów zastępstwa procesowego.